

"Ενα 'γυριστής εἶν' ἐτ' ἀπόξω 'Απύρανθ. Μιά 'γυρίστρα 'ναι καὶ 'γρεύγει λάδι αὐτόθ. 'Εφάα g' εὐτοὶ τῇ βερουσία δῶνε καὶ θὰ καταδήσουνε 'γυριστᾶδες αὐτόθ. || *Ἀσμ.

'Ιὰ λόον σου ν-ἐνέβηκα κ' ἦρθα 'ς τὴ Φυροίστρα, τῶρα μ' ἐπαδονάρισες 'ς τσι ρύμνες σὰ 'γυρίστρα (ἐπαδονάρισες = ἐγκατέλειψες) 'Απύρανθ. Συνών. γυρευός, γυρευσάκκουλο 1, γυρευτής 2, γυριστικός 2, διακονιάρης, ζητιᾶνος, ζήτουλας, μοιλιάρης. 4) 'Ο βοηθός τοῦ βοσκῶ, ὁ ὁποῖος ὠθεῖ τὰ πρόβατα πρὸς τὴν ἐξοδὸν τῆς μάνδρας πρὸς ἄμελξιν Νάξ. Συνών. μπάτζος, συρτάτορας. 5) 'Η λαβή, τὸ χερούλι τοῦ χειρομύλου, διὰ τοῦ ὁποῖου γυρίζει, περιστρέφεται οὗτος Λεξ. Δημητρ.: Γυριστής τοῦ μύλου. Συνών. γυριστάρι 3, χερσούλι. 6) Πάσσαλος εἰς σχῆμα ὀρθῆς γωνίας, τὸν ὁποῖον ἐφαρμόζουν ἐπὶ τοῦ δεξιῦ ἄκρου τοῦ προσθίου ἀντίου τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ, διὰ νὰ περιστρέφῃ τοῦτο, ὥστε νὰ τυλίσσεται καλῶς ἐπὶ τοῦ ἀντίου τὸ ὑφαντόμενον πανίον Στερελλ. (Υπάτ.) Συνών. βλ. εἰς λ. γυριστάρι 4. 7) Θηλ., διχαλωτὸν ἐργαλεῖον, σιδηροῦν ἢ ξύλινον, ἐκ κλάδου δρυὸς συνήθως, διὰ τοῦ ὁποῖου κάμπτουν τὸ ἄκρον ράβδου πρὸς κατασκευὴν βακτηρίας ἢ κρίκων 'Αλόνν. Εὐβ. (Στρόπον.) Πελοπν. (Βερεστ.) Σκόπ. Στερελλ. ('Αράχ.): Νὰ βροῦτε καμινὰ γυρίστρα νὰ βάλουτε δωχάμου γιὰ νὰ γυρίζετε τὶς μαγκούρες Βερεστ. Συνών. γυριστάρι 9. 8) 'Η κυρτὴ λαβὴ τῆς ποιμενικῆς ράβδου 'Αλόνν. Σκόπ. Στερελλ. (Δεσφ.)

'Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γυριστὴς Κέως Πελοπν. (Γορτυν.)

γυριστιά ἢ, Θράκ. (Πλάγ.)

'Εκ τοῦ οὗς. γυριστής.

Μονάδα μετρήσεως μήκους στήμονος πρὸ τῆς τοποθετήσεως εἰς τὸν ὑφαντικὸν ἱστόν: Πενήντα γυριστιές ἔκαναν ἓνα πᾶσμα (= τολύπην).

γυριστιάρης ἐπίθ. Πόντ. γυριστάρης Πόντ. (Χαλδ.) γυριστιάρινα ἢ, Πόντ. γυριστιάρικο τό, Πόντ.

'Εκ τοῦ οὗς. γυριστέας.

'Ο μεταβάλλον συνεχῶς γνώμην, ὁ ἄστατος ἐνθ' ἄν. Πβ. γυριστέας.

γυριστικός ἐπίθ. 'Αθῆν. Πόντ. Σίφν. Χίος.

'Εκ τοῦ οὗς. γυριστής. 'Η λ. καὶ εἰς Σομ.

1) 'Ο ἐπιφέρων ἀκύνωσιν, ὁ ἀκυνωτικός Χίος: 'Εκάμαμεν τὸ γυριστικό (τὸ ἐγγραφὸν ἀκυνώσεως). 2) Οὗς., ὁ ἐπαίτης Σίφν. Συνών. βλ. εἰς λ. γυριστής 3. 3) Οὐδ. πληθ., τὰ ἐκ τῆς ἐπαιτείας εἰσοδήματα Σίφν.: "Ἀς θε' λείπουν τὰ γυριστικά, ἦθ' 'ὰ φορήσουν ἀπὸ τὴν πεῖνα (ἐὰν ἔλειπον τὰ ἐκ τῆς ἐπαιτείας εἰσοδήματα, θὰ ἀπέθνησκον ἐκ πείνης). 4) 'Η δαπάνη διὰ τὴν μεταβίβασιν κτήματός τινος Πόντ. β) 'Η δαπάνη διὰ τὸ γύρισμα παλαιᾶς ἐνδυμασίας 'Αθῆν. κ.ά.: "Ἐδῶσα τρακόσες δραχμὲς γυριστικά 'Αθῆν. Συνών. ἀναγυριστικά, διὰ τὸ ὅπ. βλ. ἀναγυριστικός 2.

γυριστοκέρατος ἐπίθ. Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Μάν.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυριστός καὶ τοῦ οὗς. κέρατος.

'Επὶ βοῶν καὶ αἰγοπροβάτων, ὁ ἔχων κέρατα περιστραμμένα, καμπύλα ἐνθ' ἄν.: Βόιδι γυριστοκέρατο. Συνών. γυριστοκέρης, κατζούρικος, σγοουλό-

κέρης, στριφτοκέρης 'Αντίθ. τραγουλοκέρατος, τραγουλοκέρης, τραγουλός.

γυριστοκέρης ἐπίθ. ἐνιαχ. γυριστοτσέρης Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) γυρ'στουκέρ'ς Σάμ. (Μαυραντζ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυριστός καὶ τοῦ ἀρχ. οὗς. κέρατος. Τὸ β' συνθετ. ὡς ἀπλοῦν ἀμάρτ. Πβ. ἀνοιχτοκέρης.

Γυριστοκέρατος, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Γυριστοτσέριχο κριάρι Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) Συνών. βλ. εἰς λ. γυριστοκέρατος.

γυριστομύτης ἐπίθ. Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ.) Οὐδ. γυριστομύτικο Πελοπν. (Βερεστ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυριστός καὶ τοῦ οὗς. μύτης.

'Ο ἔχων τὴν ρῖνα ὀλίγον ἀνεστραμμένην ἐνθ' ἄν.: Δὲν τὸ βλέπεις τί γυριστομύτικο γουρούνι εἶν' καὶ τοῦτο δῶ; Βερεστ.

γυριστός ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. ('Οφ. Τραπ.) γυρ'στός Θεσσ. (Δομοκ. Μεσοχώρ. Μυρόφυλλ. Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ. (Βόιον Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. κ.ά.) 'γυριστός Κάλυμν. Κίμωλ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Χάλκ. θυριστός Χάλκ. γυριστέ Τσακων. (Χαβούτσ.) γιουξιστέ Τσακων. Θηλ. γυριστέσσα Πόντ.

Τὸ 'Ελληνιστ. ἐπίθ. γυριστός.

1) 'Επὶ γλυκυσματίων, ὁ ἀναμειγνύμενος, ὁ ἀνακυκώμενος κατὰ τὴν ἔψην Κωνπλ. Νάξ. ('Απύρανθ.) κ.ά. — Λεξ. 'Ηπίτ. Βλαστ. 281: Γυριστό γλυκό (γλύκυσμα ἀναμειγνύμενον κατὰ τὴν ἔψην διὰ ξυλίνου ὀργάνου, τοῦ γυριστάρι οὐ) Κωνπλ. Τὸ πιὸ εὐκόλο καὶ τὸ πιὸ δύσκολο γλυκό εἶναι τὸ 'γυριστό 'Απύρανθ. Μιά 'νυχὰ 'γυριστό γλυκό θέλω νὰ κάμω, μὰ ὅσες βολές τὸ κάμω, δὲ μοῦ πιτυχαίνει αὐτόθ. β) Εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ναυτικῶν, γυριστό κλειδί, ἀγκύλιον ἀλύσεως μετ' ἄξονος, προσηρμοσμένον ἐπὶ τῆς ἀλύσεως ἀγκύρας καὶ ἐπιτρέπον τὴν ἐλευθέραν περιστροφὴν αὐτῆς Α. Σακελλ., 'Εγγχειρ. ἀρμενιστ., 564. Πβ. γυριστάρι ο. 2) 'Επὶ κλίμακος, ὁ ἐλικοειδὴς 'Αθῆν. Ζάκ. Λυκ. (Λιβύς.) Πόντ. (Τραπ.): Γυριστὴ σκάλα (ἐλικοειδὴς κλίμαξ) 'Αθῆν. κ.ά. 3) 'Ο κυρτός, ὁ κεκαμμένος, ὁ ἀναδιπλούμενος πολλαχ. καὶ Τσακων. (Χαβούτσ. κ.ά.): Γυριστὴ κλίτσα (κλίτσα ἔχουσα κυρτὴν τὴν λαβὴν) Πελοπν. (Σουδεν.) Γυρ'στό λ'πίδ' (καμπυλωτὴ φαλτσέτα τῶν ὑποδηματοποιῶν) 'Ηπ. (Δωδών.) Νύχια γυριστὰ (γαμψοὶ ὄνυχες) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Γυρ'στό συρτάρ' (τὸ κεκαμμένον μέρος τοῦ ἀρότρου πρὸς ἐφαρμόζει εἰς τὸ κοινὸν ὄρι) 'Ηπ. (Δωδών.) "Ἐχ' γυρ'στὴ μύτ' σὰ παπαγάλους Μακεδ. (Φλόρ.) 'Α μύτ' σ' γυριστὰ ρ Χαβούτσ. 'Η μύτη του εἶναι γυριστὴ (πβ. Σχόλ. Φίλοστρ. σ. 579 Β «ῖνα γυριστὴν») 'Ιων. (Κρήν.) Σοῦ 'χω ἀκούσει ὅτι τὰ λὲς καζούρικα τὰ γίδια μὲ τὰ 'γυριστὰ κέρατα Κίμωλ. "Ἐχω μαλλιά γυριστὰ Πελοπν. (Αἴγ.) Γυρ'στὰ τσίνορα Θεσσ. (Δομοκ.) "Ἐχ' μιγάλα τσίνορα, γυρ'στὰ Σάμ. Γυρ'στό ξύλο Μακεδ. (Βόιον). Μιά σπάθα πλατεῖα γυριστὴ κρεμόταν ἐμπρὸς τοῦ Δ. Βουτυρ., Μέσ' στοὺς ἀνθρωποφάγ., 6. Τὸ κοδάρι 'ς τοῦ ἄκρου του ἔχει τσίγκρο γυριστό (τσίγκρο = μύτη) "Ανδρ. (Κόρθ.) Γυριστὰ στιβάνια (ἀνδρικά ὑποδήματα ἔχοντα τὸ καλύπτρον τὴν κνήμην τμήμα ἀνεστραμμένον κατὰ τὸ ἄκρον) Κρήτ. Γυριστὴ οὐρά 'Αθῆν. Γυριστὰ κλήματα (κλήματα τῶν ὁποῖων οἱ κλάδοι συμπλέκονται κατὰ τὰ ἄκρα καὶ σχηματίζουν στεφάνην ἢ εἶδος κοφίνου ἀνεστραμμένου) Θήρ. Γυριστὴ καμάρα (τυξοειδὴς ἀψίς) Κρήτ. (Σφακ.) Γυριστὰ μητᾶτα (τυροκομεῖα ἐκτισμένα ἐν εἰδεί θόλων) Κρήτ. β) Εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν

σιδηρωτών, γυριστά κολλάρα (τὰ διπλούμενα) Ἀθῆν. Συνών. διπλ. 4) Ἐπὶ ἐνδυμάτων, ὁ ἀνεστραμμένος Ζάκ. Πόντ. (Τραπ.) Χίος κ.ά.: Τὸ σουρτοῦκο μ' γυριστὸν ἐν' (σουρτοῦκο = ἀνδρικός ἐπενδύτης) Τραπ. Πβ. γυρισμέ- νος. β) Εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν γεωργῶν, τὸ δεύτερον σκά- ψιμον ἀγροῦ, δι' οὗ ἀναστρέφεται τὸ ἔδαφος Πελοπν. (Ἡλ.): Γυριστὸ σκάψιμο. 5) Ὁ ἐπανελθὼν δημοσίᾳ εἰς τὸ πάτριον χριστιανικὸν θρήσκευμα, τὸ ὁποῖον εἶχε προηγουμένως ἀπαρνηθῆ γενόμενος Μουσουλμάνος Πόντ. (Ἰφ. Τραπ. κ.ά.) Συνών. κλωστός. 6) Ὁ κύκλιος χορὸς Λυκ. (Λι- βύσσ.) Σύμ. — Λεξ. Ἡπίτ. Συνών. γυροῖς, Σαμιακός, χορὸς τῆς μουχοῦρας. 7) Θηλ., ἡ ἀτρακτος, ὡς περιστρεφόμενη Κύπρ. 8) Ἡ ἀνέμη Λεξ. Δημητρ.: Βάλ' τὸ γνέμα 'ς τὴ γυριστή. 9) Ἡ στρογγύλη αὐλὴ τῆς μάνδρας ζῶων Χάλκ. 10) Τὸ γλύκισμα λουκομῆς εἰς σχῆμα κυκλικὸν Κάλυμν.: Τ' αἱ Νδιρζᾶ θὰ κάμωμε 'γυριστές (τ' αἱ Νδιρζᾶ = τοῦ ἀγίου Ἀνδρέου). Ἡ νύφ-φῃ δὴν-ρεῖ τῆς πετθερᾶς τσαὶ 'γυριστές. 11) Οὐδ., πρόχειρον θολοειδὲς κτί- σμα χρησιμεῖον ὡς καταφύγιον τῶν ποιμένων Λεξ. Δη- μητρ. 12) Παιδιὰ κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ παῖδες παίζοντες παῖδες, ρίπτοντες πρὸς τὰ ἄνω πέντε λιθάρια, ἀναστρέφουν ἀμέσως τὴν παλάμην διὰ νὰ κρατήσουν αὐτὰ καταπίπτοντα Κεφαλλ. 13) Παιδιὰ κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ παῖδες μοιράζονται εἰς δύο ἰσαριθμοὺς ομάδας καὶ φέρουν ἐναλλάξ ἐπὶ τῶν ὤμων οἱ μὲν τοὺς ἀντιστοίχους ὅσον χρόνον διαρκεῖ ὁ στερεοτύπως ἐπαναλαμβανόμενος διάλογος Στερελλ. (Σιβ.) 14) Ὁ χαρταετός Ἰων. (Κρήν.) Συνών. ἀετός 7, ἡ λῆος, μπα- καλιάρος, πετάσι, πεταχτό, χωνί. 15) Κα- τὰ πληθ., ἀνδρικά καὶ γυναικεῖα ὑποδήματα τὰ ὁποῖα ἐ- φαρμόζονται ἐπὶ τοῦ καλαποδίου, καθ' ὃν χρόνον κατασκευά- ζονται, μετὰ τὴν ἀνάστροφον ὄψιν, καὶ εἶτα μεταστρέφονται εἰς τὴν καλὴν Τῆλ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γυριστὸ Πελοπν. (Ξηροκ.) Γυριστὴ Μάντρα Κρήτ. (Ἀξ.)

γυριστράκι τό, ἐνιαχ. 'γυριστράκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ θηλ. γυρίστρα τοῦ οὗς. γυριστῆς κατὰ τύπ. ὑποκορ.

Ὁ ἀσκόπως καὶ διαρκῶς περιφερόμενος εἰς τὰς ὁδοὺς ἐνθ' ἄν.: Καλῶς τό 'γυριστράκι μου! Μουρέ, μὰ ὅλη μέρα θὰ 'υρῖζης μέσ' 'ς τίς ῥύμνες; Ἀπύρανθ. Πβ. γυρι- στῆς 2.

γυριστροκαντούνης ὁ, Ἀθῆν. Πειρ. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὗς. γυριστῆς, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γυρί- στρης, καὶ καντούνη.

Ὁ περιφερόμενος ἀσκόπως, ὁ παρακάμπτων τὰς γωνίας τῶν ὁδῶν ἐνθ' ἄν.: Δὲν ἔρχεται καὶ μιὰ φορὰ νωρὶς νὰ κοιμηθῇ ὁ γυριστροκαντούνης. Παντρεύτηκε, γιατί' ἦταν γυριστροκαντούνα. Ἀπὸ μάννα καὶ πατέρα γυριστροκαν- τούνηδες, τί παιδιὰ θέλεις νὰ 'βγοῦν; Συνών. βλ. εἰς λ. γυριστῆς 2.

γυρνεμὸς ὁ, ἐνιαχ. γυρνεμὸς Μ. Λελέκ., Ἐπιδόρπ., 1, 115.

Ἐκ τοῦ ρ. γυρνῶ, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γυρίζω. Ὁ τύπ. γυρνεμὸς κατὰ προληπτ. μετάθ. τοῦ ρ.

Ὁ γυρισμός, ἡ ἐπιστροφή ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Μὰ σ' ἀρέσει καὶ δὲ σ' ἀρέσει, | ποτὲ γυρνεμὸς δὲν ἔχει Μ. Λελέκ., Ἐπιδόρπ., 1, 115.

γυρνοθύρα ἡ, ἐνιαχ. γυρνοθύρα Θεσσ. (Τσαγκαρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γυρνῶ, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γυρίζω, καὶ τοῦ οὗς. θύρα.

Ἡ γυνὴ ἡ φυγόπονος, ἡ περιφερομένη τὰς διαφόρους οἰκίας πρὸς συζήτησιν ἐνθ' ἄν.: Εἶμι μιὰ γυρνοθύρα! Δέ 'νι χουράει τοῦ σπῖτ' τ'ς Τσαγκαρ. Συνών. γυρνοροῦ- γα 1, μπολοθοῦρα, πορτογούρα.

γυρνορούγα ἡ, ἐνιαχ. γυρνορούγα Εὔβ. (Ἀγία Ἄνν. Ἀκρ. Ψαχν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γυρνῶ, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γυρίζω, καὶ τοῦ οὗς. ρούγα.

1) Ἡ γυνὴ ἡ φυγόπονος ἡ ὁποία γυρίζει συνεχῶς εἰς τὰς ὁδοὺς Εὔβ. (Ἀγία Ἄνν.) Συνών. εἰς λ. γυρνοθοῦρα.

2) Ἡ ἐλευθερίων ἡθῶν γυνὴ Εὔβ. (Ἀγία Ἄνν. Ἀκρ. Ψαχν.)

γῦρο ἐπίρρ. κοιν. γῦρου πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. γύρου πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων. γῦρου Λυκ. (Λιβύσσ.) ζῦρο Φολέγ. ζῦρου Λέσβ. ὕρου Κάλυμν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γιούρο Ἀθῆν. (παλαιότ.) Αἴγιν. Εὔβ. (Κουρ. Κύμ.) Μέγαρ. Πελοπν. (Γελίν. Λιγούρ.) Τσακων. (Χαβουτσ.) γιούρου Ἀθῆν. (παλαιότ.) Εὔβ. (Κουρ. Ὀρ.) Πόντ. (Οἶν.) ὀγύρου Κρήτ. (Βιάνν.) γυροῦ Κρήτ. (Χαν.) γιουροῦ Κρήτ. (Σφακ.)

Ἐκ τῆς αἰτιατ. τοῦ οὗς. γυροῖς λαβούσης ἐπιρρηματι- κὴν χροιάν διὰ τῶν φρ. πᾶω γυρο, φέρνω γυρο. Κατὰ τὸν Γ. Ψυχάρ. (Ρόδ. καὶ μῆλα, 1, 163) ὡς προσερχόμενον ἐκ τῆς δοτ. τοῦ οὗς. γυροῖς - γύρω > γύρω καὶ κατὰ τὰ εἰς -ω ἐπίρρ. ἐπᾶνω κ.ά. Τὴν γραφὴν γυρο, προσε- ρχομένην ἐκ τῆς αἰτιατ. τοῦ οὗς. γυροῖς, δέχεται ὁ Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 29 (1917), 224, Ἐπετ. Φιλολ. Σχολ. Θεσσαλον. 1 (1927), 20. Οἱ νοτιοελλαδικοὶ τύπ. εἰς -ο ν καθὼς καὶ ὁ Ποντιακὸς προέρχονται ἐκ τῆς γεν. γύρου ὡς τὸ ἐπίρρ. αὐτοῦ. Βλ. Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 29 (1917), 204.

1) Πέριξ, κύκλω, περιφερικῶς. Συνήθως ἀναδιπλούμενον πρὸς ἐπίτασιν κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Γῦ- ρο ἀπὸ τὸ χωριὸ ἔχει πολλὰ δέντρα. Φέρνει βόλτες γῦρο ἀπὸ τὸ σπῖτι. Κάθισαν ὅλοι γῦρο ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ ἄρχισαν τὸ φαγοπότι. Κοίταξε γῦρο, μὴν ἔρχεται κανένας κοιν. Ἐλα γύρου - γύρου γιὰ νὰ μὴ ρίξῃς τὰ σπασμένα (πέρασε ἀπὸ τὴν ἄκραν τοῦ ἀγροῦ) Μῆλ. Ἦτανε γιού- ρου - γιούρου γιὰλὸς τβαὶ πόθενε βρὸς ὁ τοῖχος (πόθενε βρὸς = πρὸς τὰ ἐμπροσθεν) Μέγαρ. Δὼ χάμου οἱ σου- τσές θέλουνε γιούρο κοπρέα Εὔβ. (Κουρ.) Γύρου - γύ- ρου 'ς τὸ σπῖτι βάλαμε τσακίλια (=χαλίκια) Κύπρ. Γῦρο - γῦρο 'ς σὸν παχτᾶν ἐποῖκεν ἕνα φραχτὴν (πέριξ τοῦ κήπου ἔκαμαν ἕνα φράχτην) Χαλδ. Νάθωρᾶμ' τὸ δεντρέ τὸ στδά- θι πῇ μαζώτ' γῦρο - γῦρο (νὰ ἴδωμεν τὴν σκιὰν τοῦ δέν- δρου, ἡ ὁποία συνεκεντρώθη πέριξ αὐτοῦ) Τσακων. Ἦπσα- σεν τζ' ἐστόλισεν δὴν γόρη γύρου - γύρου μετ' αἵτην (ἐκ παραμυθ.) Ἀστυπ. Θέλει νὰ τοῦ κάμη ὕρου - ὕρου κομμοῦλ- λες χρουσές (ἐκ παραμυθ.) Κάλυμν. || Φρ. Φέρνω γῦρο (πε- ριέρχομαι) κοιν. Ἐφερα γῦρο τὴν ἀγορὰ γιὰ ἕνα λεμόνι (πε- ριῆλθον ὅλην τὴν ἀγορὰν) κοιν. Φέρνου γύρου (περιστρέφω τι) Ἐνα λιθάρ' βάνουμ' ἀποκάτ', ἄλλο ἀποπάν' κί τοῦ φέρ- νουμ' γύρου ἐνιαχ. Κάνω γύρου - γύρου (περιστρέφομαι) Κρήτ. (Μεραμβ.) Τὸ φέρνω γῦρο - γῦρο (προσπαθῶ νὰ εἴπω τι πλαγίως) ἐνιαχ. Συνών. φρ. Τὸ φέρνω ἀπ' ἔξω-ἀπ' ἔξω. Ὁ τσαϊρὸς τὰ φέρνει γιούρου-γιούρου γιὰ βρογχὴ (βαίνει πρὸς βρογχὴν) Μέγαρ. Τὰ φέρνω γῦρο (ἐξοικονομῶ

